

Ruiterbewijs

Ratsastajan ajokortti Hollannin malliin

Ministeriön tunnustama ja SRR:n eli ”virkistysratsastajasäätiön” (Stichting Recreatieruiter) yksinoikeudella myöntämä ruiterbewijs on oltava, jos haluaa Hollannissa maastoilla tietyillä alueilla. Metsänvartija antaa sakon, jos ratsastajalla ei kysyttäessä ole esittää kyseistä asiakirjaa.

Koetta suorittamassa. Sininen numeroliivi auttaa valvojaa tunnistamaan ratsukot.

Myös moni yksityishevostaan vuokraava kysyy vuokraajakandidaateiltaan onko ruiterbewijsiä. Oleellinen ruiterbewijsiin liittyvä etu on mukana tuleva vakuutus. Ruiterbewijsin saa suorittamalla hyväksytysti teoriaosuuden ja ratsastuskokeen.

Itselleni tuli kokeen suorittaminen ajankohtaiseksi sekä maastoilun että vuokrauksen kannalta. Seuraava askel oli selvittää missä ja milloin sen voi suorittaa ja mitä kaikkea se pitää sisällään.

Ilmoittautuminen kokeeseen

SRR:n kotisivulta löytyi perustietoa kokeen sisällöstä ja mikä oleellista, alkuvuoden kalenteri, josta näkee millä talleilla on ohjelmassa koe. Oma vaikeutensa on angetä vieralle tallille vain kokeen takia, joten suunnittelin tarkoin mitä puhelimessa sanoisin. Jotain ympäriryöreeä hevosen vuokraamisesta.

Vakiotalliltani olin kysynyt toki ensimmäisenä, mutta siellä kehoitettiin odottamaan, kunnes järjestäisivät ruiterbewijs-kurssin. Kurssi tarkoitti mielestäni vain lisärahasusta, joten en ollut kiinnostunut.

Toinen soittoyritys toi toivotun tuloksen, koepaikka löytyi Nieuwe-Weteringistä, pikkukylästä Leidenin suunnalla. Lupasivat lähettää tallin leimalla varustetun ilmoittautumislomakkeen, jonka täyttäisin, liittäisin siihen mukaan passikuvan ja postittaisin sen SRR:lle. Leimojen käytön innokkuus ja niiden kuvitelu tärkeys on yksi niitä asioita, joiden perusteella joskus kutsun Hollantia EU:n venäjäksi.

Puhelimessa sovittiin, että tulisin tutustumaan paikkaan ja osallistumaan yhdelle este- ja yhdelle tiellä ratsastustunnille ennen koetta. Rouva lisäsi vielä, että hevonen, joka hänellä on jäljellä on siten "druk". Olen aina ymmärtänyt, että se tarkoittaa vilkasta eli ei niin perinteistä paatunutta urankierijää. Sanakirjassakin "druk" on vilkas, eloisa.

- Ok, ei haittaa, sanoin arvaamatta että haittaisi kyllä...

Postissa tuli melko nopeasti teoriakirja ja siihen liittyvä harjoituskirja, mutta laskua ei näkynyt. Pakko taas kerran soitella perään ja kysellä. "Kyllä lasku pitäisi tulla kirjojen mukana. Hyvä on, me lähettämme kopion".

Lukumateriaaleineen kokeen

suorittaminen maksaa 55 euroa. Siihen tulivat tietysti päälle hevosenvuokra, Nieuwe-Weteringin kolmen tähden ratsastuskoulu Hoogenboom Ruitersport ve-loitti 20 euroa kerralta.

Monipuolinen teoriaosuus

Sivuja teoriakirjassa on 144. Alussa ihan fiksusti perustellaan miksi käytännön kokeessa vaaditaan mitään taitoa. Esimerkiksi on kyettävä ratsastamaan ohjat yhdessä kädessä, jotta voi näyttää autoilijalle käsimerkillä, että ajaisi hiljempaa. Ja ilman jalustimia on pystyttävä ravaamaan, sillä odottamattoman sivuhypyn seurauksena maastossa voi jalustin irro-

Lukumateriaaleineen kokeen suorittaminen maksaa 55 euroa

ta jalasta ja silti on kyettävä hallitsemaan hevonen. Ylä- ja alamäkiä varten on hallittava kevyt istunta.

Teoriakirja on aihepiiriltään aika laaja: hevosten väreistä, roduista, merkeistä ruokintaan, sairauksiin, kengitykseen, myrkyllisiin kasveihin, liikennesääntöihin ratsastajan näkökulmasta, varusteista ratsastajaetikettiin ja hevosten jalka-asetovirheisiin.

Miksi ihmeessä perusmaastoratsastusta ajatellen pitää tuntea jalka-asetovirheet ja niiden vaikutukset? Tai se että quarterhevosten rotuyhdistys on perustettu vasta vuonna 1940?

Suurin sivumäärä käsittelee liikennettä. Tiheään asutussa Hollannissa liikenteen sekaan joutuu usein ja osio on perustellusti pitkä. Kirjassa on paljon asiaa, mutta aika paljon myös kokeen kannalta ainakin tuntiratsastajan näkökulmasta melko epäolennaisista. Ja kaikki hollanniksi, tietenkin.

Kattava suomi-hollanti –sanakirja on vasta tekeillä eikä siinäkään tule olemaan hevosalan termejä. Asian pelasti se, että kun osaa asiat edes suomeksi, niin esimerkiksi sairauden kuvausta ja hoitoa lukien ymmärtää mitä tautia otsikko tarkoittaa. Ahaa, mok on rivi hollanniksi –tyyliin.

Teoriakoe muodostuu 35 monivalintakysymyksestä, joihin vastausaikaa annetaan 50 minuuttia. Virheitä saa maksimissaan olla seitsemän.

Harjoitteluyritys koepaikassa

Matkustaminen Nieuwe-Weteringin tallille osoittautui hankalaksi. Ensin junalla Leideniin, sieltä bussilla vajaan puoli tuntia ja vielä pari kilometriä kävelyä.

Ensimmäisellä kerralla bussikuski ei lupauksestaan huolimatta jättänyt oikealla pysäkillä pois, vaan jouduin odottelemaan vastakkaiseen suuntaan ajavaa busssia ja juoksemaan loppukilometrit pimeässä tammikuun illassa keskellä Hollannin hiljaista maaseutua ehtiäkseni juuri ajoissa satuloimaan minulle jääneen hevosen, sen jonka oli kerrottu olevan "druk".

Tämä yksilö, tummaruunikko Hercules, olikin iso kaveri, säkä yli 170 cm. Ehdin havaita, että talli oli siisti ja toisin kuin hollantilaisissa talleissa liian usein, boksit eivät olleet kamalia kattoon saakka eristettyjä bunkkereita, vaan väliseini- en yläosissa oli metallitangot.

Tallityöt olivat ystävällisiä satulahuoneesta varusteita hakiessani ja kysyivät millä hevosella ratsastaisiin.

– Iik, minä en ainakaan ratsastaisi sillä, he sanoivat. Kommentti ei kuulostanut lupaavalta eikä hevosen koko muutenkaan. Joku psykologinen juttu varmaan, mutta en ole ikinä tuntenut oloani koitoisaksi isoilla hevosilla.

Tunnilla oli tarkoitus harjoitella kokeessa vaadittavia juttuja: ah-taista paikoista kulkemista, pe-lottavien esineiden (niiden virkaa ajoi suuri kirjava sateenvarjo) läheltä ratsastamista, ilman jalustimia ravaamista, kevyttä istuntaa, ohjat yhdessä kädessä ratsastamista, yksin laukkaamista pois ryhmän luota ja 60 cm esteen hyppäämistä. Ihan tavalliselle rivi-ratsastajallekin tuttuja juttuja siis.

Muut harjoittelivat, minä en. Hercules ei kerta kaikkiaan pysynyt

Hercules ei kerta kaikkiaan pysynyt käsissä

käsissä, se vaan lähti sinkoamaan uralta siksakkia ja rodeopukkarjoja ympäri maneesia. Istu siellä siten, nojaa taaksepäin ja kisko päätä ylös ja pyydä lisää vauhtia. Sitkeästi yritin, mutta huonolla menestyksellä. Kun otin ohjat yhteen käteen, niin taas se sinkosi. Ja sama juttu kun koetin saada sen esteiden väliseen kujaan. Ja ihan muuten vaan, kun piti siirtyä raviin tai laukkaan. Sateenvarjon lähelle ratsastaminen sai sen hyppäämään puoliksi pystyyn.

Turvallisuussyistä lopetin kesken tunnin ja oli aika luuseriolo. Sanoin opettajalle, että olen tainnut ymmärtää hiukan väärin sanan "druk" merkityksen. Sovittiin, että tiellä ratsastus –harjoitusta varten saisoin toisen hevosen, kuten myös kokeeseen. Mieli maassa ja selkä kipeänä matkustin takaisin kohti Rotterdamia.

Onnistuneempi harjoittelukerta

Opettaja piti lupauksensa ja antoi tieratsastukseen eri hevosen. Herculeksella ei ratsastanut kukaan ei ennen eikä jälkeen harjoitustamme eikä sen aikana. Koepäivänäkään sitä ei näkynyt ulkona. Minulle kerrottiin, että se on oiva vilkelyshevonen, enpä olisi arvanut!

Tieharjoittelu oli sitä, että vuorotellen ratsastettiin kärjessä, harjoiteltiin käsimerkkien näyttämistä ja tyypilliseen hollantilaiseen tapaan ravattiin pitkät pätkät asfaltilla. Ja huudettiin "auto" aina kun auton huomattiin lähestyvän. Polkupyörällä mukana ollut opettaja sanoi, ettei nyt joka autoa tarvitse erikseen huutaa, ellei siihen ole erityistä aihetta. Harjoiteltiin risteysten ylittämistä ja kokeiltiin

Koe meneillään ja este aloituskorkeudessa. 60 cm oli vaadittu korkeus.

hevosten sietokykyä, kun eräässä puutarhassa pojat hyppivät trampoliinilla. Pelottavissa paikoissa asiaankuuluvia trööt ja prööt – äännähdyksiä ja pikkusäpsymisiä lukuun ottamatta kaikki mukana olleet hevoset käyttäytyivät malikelpoisesti.

Koepäivä – draamaa vai komediaa

Koepäivänä meidät jaettiin kahteen ryhmään. Poniryhmä, johon minut sijoitettiin, vaikka hevosella ratsastinkin, teki ensin teoriakokeen. Kysymykset olivat helppoja ja sivusilmällä seurasin hevosryhmän esityksiä pihalla. Hyvältä näytti. Ja ulkonäöllisesti siistiltä: melkein kaikilla oli valkoiset housut ja kaikilla tallilta jaettu sininen liivi, jossa oli suuri L ja jokaisella oma numero, josta kokeen valvoja tunnistaisi ratsastajan.

Valvojan silmäparin alla nostimme kukin ratsumme etujalan ylös näyttääksemme että osaamme tarkistaa kavion vaikkapa hevosen alettua yllättäen ontua kesken maaston ja nousimme ratsaille. Suitsitus ja satulointi tarkastettiin myös.

Poniryhmän aloittaessa käytännön kokeen ratsastuksen ei enää näyttänyt hyvältä. Mitähän virallinen valvoja mahtoi touhusta ajatella.

- Tämä on ihan draamaa, sanoin ohi ratsastaessani katsomaan tulleelle kaverilleni.

- Ei kun komediaa! En kyllä ikinä haluaisi ratsastaa täällä!

Ponit ottivat ilon irti elämästä laukkailemalla ympäriinsä varsin holtittomasti ja tekivät tenän kun olisi pitänyt lähteä ryhmän luota. Kolmikaarinen kiemuraura ravis-

Ponit ottivat ilon irti elämästä laukkailemalla ympäriinsä varsin holtittomasti

sa ohjat yhdessä kädessä oli yhtä kiemurtelua ja este ylitettiin joko kiitolaukassa tai kiellettiin viime tipassa.

Itsekin ratsastin surkeammin kuin normaalisti: onnistuin ensin pudottamaan 60 cm esteen ja toisella kerralla hevonen otti varman päälle ja hyppäsi kuin se olisi 120 cm korkea. Sen hypyn jälkeen sain kävellä, monella muulla urakka vielä jatkui. Yksi tyttö putosi ponilta kolme kertaa ja jätti homman kesken itkien suureen ääneen.

Tieosuudelle ei pitäisi päästä, jos ei ole suoriutunut siihen mennessä riittävän hyvin eri harjoituksista. Arvosteltavia kohtia on siihen mennessä yhdeksän ja niistä annetaan arvosanaksi joko alarvoinen, kohtuullinen, tyydyttävä tai hyvä. Yhdestäkin alarvoisesta hylätään, kohtuullisia saa olla korkeintaan kaksi ja nekin vain tietyistä arvostelukohdista, kuten yhdessä arvosteltavat kevyt istunta ja 60 cm hyppy.

Minut määrättiin ratsastamaan tieosuudella kärjessä ja ilmoitin heti, etten tiedä minne päin pitää lähteä. Polkupyörällä mukaan tuleva valvoja sanoi, että hän kertoisi reitin kyllä.

Ja niin sitten koko vajaan puolen tunnin lenkin ratsastin kärjessä ja pyörällä mukana ollut valvoja rupatteli niitä näitä, mm Suomen metsistä ja hevoseni viimeisestä hypystä. "Olin todella yllätynyt, valtava hyppy!". Ja taas ravattiin asfaltilla, pienen kylän pieniä teitä, ohi lukuisten kasvihuoneiden ja ohi perihollantilaisen tuulimyllyn.

Edellisviikolla säpsymistä aiheuttanut trampoliini ei ollut nyt käytössä ja kylä oli muutenkin varsin nukkuvan olinen.

Kun ravi sujui, valvoja käski aina vaan jatkaa ravissa. Ponien tempuilun takia aikataulu oli venähtänyt ja kun ne nyt käyttäytyivät hyvin, valvoja halusi mahdollisimman nopeasti urakkansa päätökseen.

Tulosten julkistaminen kanttiinissa

Varusteet riisuttuamme ja hevoset loimitettuamme siirryimme kanttiinin odottamaan tuloksia. Tun-

nelma oli kuin koulukisatuloksia odottaessa, tasaista puheenporinaa virvoitusjuomalasin tai kahvikupin ääressä, kunnes hiljaisuus laskeutui valvojan saapuessa paperipinon kanssa.

Teoriakokeen virheiden lukumäärä julkistettiin kaikkien kuullen, suurimmat aplodit sai se kolme kertaa pudonnut tyttö. Täysin virheettömiä teoriapapereita oli vain yksi ja se yllättäen ainoalla ulkomaalaisella osallistujalla. Läpi meni käytäntökkin ja nyt voin seuraavat kaksi vuotta maastoilla huoletta ja vastata vuokrailmoituksiin, joissa vaaditaan ruiterbewijsiä.

Tulosten julkistamistilaisuudessa saimme heti väliaikaisen todistuksen ja samalla astui voimaan vakuutus, joka korvaa virkistysratsastuksen aikana tai satuloinnin yhteydessä ulkopuoliselle aiheutuneet vahingot. Vakuutuksen korvaama suurin kertavahinko on 750 000 euroa, ja vuodessa se korvaa maksimissaan 1.5 miljoonaa euroa. Lisäksi hintaan kuuluu neljä kertaa vuodessa ilmestyvä hevoslehti.

Ruiterbewijs on voimassa aluksi kaksi vuotta, jonka jälkeen sen voi pidentää kahdeksi vuodeksi kerrallaan maksamalla 30 euroa. Asiakirja säilyy SRR:n omaisuutena ja vakavan lainrikkomuksen seurauksena se voidaan ottaa pois. Valjakoille on omat kokeensa (koetsierbewijs) kuten myös lannenratsastajille. ♦

Ruiterbewijs on voimassa aluksi kaksi vuotta

Terhi Stegars - St Payano

SRL:n luvalla

Kilpailukausi käynnissä!
Varusteiden valikoimat nyt
parhaimmillaan!

Marsuddenintie 164,
Pikkala (Siuntio)
p. 050 5118592

www.mmhorses.com

BLOMERT TRAILERIT

BLOMERT
Fahrzeugbau GmbH

Vuoden markkinaosuusvoittaja Suomessa!

Esim.
BLOMERT Smaragd C
1,5 hevosen telitraileri,
omapaino 600 kg,
kokonaispaino 1200 kg.
Vain 3990 €
+ alv 22% tai **VAIN**
alk. 110,60 €/kk

NYT UUSI TRAILERI HALVEMMALLA KUIN UUSII!

www.blomert.fi

Kysele myös myynnissä olevista Saksalaisista poneistamme.

SeaHorse tallit
Tervsundin Ratsutila

Monika Wikeström-Virtanen
puh. 02-2755 314 tai 040-5432094
Linnankatu 35, Turku • Tuupakantie 3, Vantaa

KESÄLAITUMELLE JA LEIRIKAUDELLE

Hevoselle kesään

- UV-ötökkälöimi, mahaläpällä ja päähupulla **89,-** (norm. 129,-)
- Bucas Rainrider -saderatsustusloimi **59,-**
- Nivelletty turvajalustin **49,-**

Leirikaudelle

- Laadukas turvaliivi **99,-** (norm. 129,-)
- Ilmastoitu turvakypärä **69,-** (norm. 89,-)
- Polvipaikkainen hipsters housu **49,-**

Uutta

- Eggersmann-rehuista:
 - kivennäisrehut laidunkaudelle mm. makupalan muodossa.
 - Derma Vital Cubes -täysrehu iho- ja kavio-ongelmiin.
- Nyt valikoimissamme uusien lisäksi myös erittäin hyväkuntoisia käytettyjä satuloita. Otamme satuloita myös myyntitiliin!

Soittele tai katso lisää sivuiltamme:

WWW.RATSUTARVIKE.FI

RATSUTARVIKE

Tallipiha, Kuninkaankatu 4, 33210 Tampere
Puh. (03) 212 2151 • Fax (03) 260 9621
Avoinna: ma-pe 10-18, la 10-15